

Dlhý „mníšsky chór“ kostola je zaklenutý dvoma poľami gotickej rebrovej klenby a päťosminovým sférickým polygónom. Prípory v závere bežia bez prerušenia až k podlahe, v dvoch poliach klenby sa končia nad obiehajúcou kordónovou profilovanou rímsou, v súčasnosti až k záveru chóru osekanou. Na južnej stene je v každom poli klenby okno, severná stena je bez okien. V závere chóru je okno v každej stene polygónu. Všetky okná majú rovnakú výšku a šírku, iba okno nad sedíliami v južnej stene svojou šírkou vyplňa celé pole polygónu. Pri barokovej prestavbe na začiatku 18. storočia vnútornú profiláciu okien zrušili. Zoseknutá bola aj rímsa, ktorá obiehala v rovnakej výške a profilácii po celom obvode chóru v interiéri aj po fasáde, kde zhora obchádzala okná a portály. Úpravy na kamenných článkoch urobili v 17. storočí: napr. profiláciu a ukončenie vífazného oblúka redukovali v čase, keď chór kostola dočasne patril jágerskej kapitule,¹⁶ lebo vo výške ukončenia profilácie vífazného oblúka vystavali oratórium, prístupné z exteriéru i z veže. Pod bočným profilom vífazného oblúka bol v jeho ukončení menší baldachýn, ktorý osekali pri stavbe oratória. Po jeho zrušení bolo ukončenie profilácie upravené len v omietke. V 19. storočí chceli sčasti regotizovať chór. Vtedy urobili z omietky nové konzoly na severnej a južnej stene podľa jestvujúcich kútových prípor; po odstránení týchto sekundárnych konzol v rámci sondážneho prieskumu bola zistená pôvodná profilácia konzol a ich vbiehania do stien. Vtedy bol regotizovaný i vstupný portál zo svätyne do sakristie, kde už predtým bol iný otvor. Tu pod mladšou omietkou bola na staršej bielej omietkovej vrstve sondou zistená široká čierna pasparta, patriaca mladšiemu otvoru, ktorý bol vytrhaný z pôvodného kamenného muriva vrchnej steny zrejme pri barokovej prestavbe na začiatku 18. storočia. V 19. storočí bolo vybúrané i pravouhlé okno zo sakristie, zakončením a šambránami rovnaké ako mladší portál. Starší vstup z podvežia bol taktiež upravovaný. Dvakrát vytrhané murivo i dve vrstvy omietok, z ktorých jednu môžeme považovať podľa štruktúry a tónovania na povrchu za omietku zo 17. storočia, dokladajú dodatočné úpravy. Pôvodný gotický portál mo-

hol viesť z podvežia i z kaplnky stojacej na mieste dnešnej sakristie. V prvom poli klenby za vífazným oblúkom v južnej stene pod oknom boli blízko seba vybúrané dva sekundárne otvory, neskôr zamurované. Väčší z nich mal polkruhový záklenok, menší bol ukončený segmentovo. Otvory súvisia s dobou, keď chór používala jágerská kapitula, sú teda zo 17. storočia. Zvyšky staršej omietky nájdené pri sondážnom prieskume sú taktiež z tohto obdobia. Hutná piesková omietka s malými kúskami nespracovaného vápna, na povrchu svetlookrová, nanášaná na pôvodné kamenné murivo, je pomerne neporušená najmä na severnej stene. V miestach sond nie je pod ňou už staršia omietka. Zvyšky tmavočervených paspárt okolo kamenných článkov, najmä na príporách, patria k omietkovej vrstve zo 17. storočia.

Kamenné valcové zväzkové prípory záveru chóru bežia k podlahe. Pred spodným ukončením prípora vbieha do polygonálneho sokla, valce nad ním zväčšujú svoj objem. Nízky, ale výrazný prstenec vytvára medzi valcami prípory a soklom dekorujúcu podložku. Podobné prípory a sokel môžeme vidieť v podunajskej mendiantskej architektúre vo Wallseerkapelle v Ennse, vo Viedenskom Novom Meste, no najpríbuznejšie sú vo viedenskej Georgskapelle.¹⁷ Mencl tvrdí, že prípory františkánskeho chóru sú príbuzné príporám krakovských kostolov.¹⁸ Bureš hovorí dokonca o tesnej formálnej súvislosti s košickou katedrálou sv. Alžbety, pripúšťa však, že ide iba o súvislosť „všeobecne typologickú“, a opäť pripúšťa, že „na základe výskytu tohto svojrázneho usporiadania zväzku, tohto prikladania valcových článkov k polygonálnemu jadrú vo františkánskom chóre a v spomenutej kaplnke získavame jeden bod pre chronológiu františkánov“.¹⁹ Teda aj títo autori pripúšťajú, že chór františkánskeho kostola bol postavený, výstižnejšie povedané dokončený skôr ako farský kostol sv. Alžbety.

Prípory v oboch poliach klenby chóru sú zakončené tesne nad kordónovou rímsou. O niečo vyššie sa končia dve kútové prípory za vífazným oblúkom, ktoré vbiehajú do tanierovej konzoly parlérovského typu.²⁰ Na severnej a južnej stene chóru sa prípory končili postupným vbeh-